

demokratiske Konference i Bern gjorde, hvad han kunde, for at der overhovedet ingen Afstemning skulde finde Sted i Flensborg, hvordan Hr. Borgbjerg — han blev da ogsaa standset af det daværende Ministerium — holdt paa, at der, for at Befolkningen i Flensborg skulde faa Lov til at stemme, skulde kræves, at $\frac{1}{4}$ af Flensborgs stemmeberettigede Borgere skulde fremsætte Krav om Afstemning, saa forekommer det mig at være en lidet heldig Haand, der har sammensat eller sørget for at faa sammensat den Delegation saaledes, at det ærede Medlem Hr. Borgbjerg blev Medlem af den.

Ogsaa et andet Spørgsmaal ønsker jeg at omtale, nemlig de mange Kommissioner. Naar der fra denne Talerstol er rettet et eller andet Spørgsmaal til Regeringen, har dens Svar efter mit Skøn alt for ofte været, at dette Spørgsmaal vilde blive behandlet i en Kommission. Det er oplyst i en Skrivelse af 26. Januar 1920, at der af de forskellige Ministerier er nedsat 101 Kommissioner og Udvalg, og det ses deraf, at disse Kommissioner og Udvalg nedsættes i Anledning af saa at sige alle mulige Spørgsmaal. Naar man har en Kommission som den, der hedder Kommissionen til Behandling af Spørgsmaalet om, hvorvidt og eventuelt i hvilken Udstrækning det vil kunne anses for formaalstjenligt at henlægge Bureauer paa Sideruter under faste Postruter, tror jeg alligevel, at man har Lov til at sige, at Regeringen her paa en lidet heldig Maade følger i det gamle Spor, naar den paa alle mulige Spørgsmaal svarer, at der vil blive nedsat en Kommission til at tage dem under Overvejelse.

Det tredie Punkt, jeg gerne vil sige et Par Ord om, vedrører Statsbanerne. Der var saa at sige ingen Grænser for den Glæde, som den højtærede Trafikminister følte overfor Statsbanernes Generaldirektør Hr. Andersen-Alstrup. Jeg tror ikke, denne Glæde var fuldkommen berettiget. Det kan godt være, at det Princip, som laa til Grund for Hr. Andersen-Alstrups Udnævnelse, nemlig at man i Spidsen for Statsbanerne skulde have en dygtig Forretningsmand, var rigtigt. Men jeg tror alligevel ikke, at det daværende Ministerium har været heldigt med denne Udnævnelse. Lad os se f. Eks. paa Statsbanernes Kulindkøb. Fra meget sagkyndig Side er det meddelt mig, at Statsbanernes Kulindkøb er foretaget til en Gennemsnitspris af omkring 34 Dollars pr. Ton, medens den Pris, som Statsbanerne

i Øjeblikket kunde faa Kul til, er saadan noget som 27 Dollars. Der er altsaa med andre Ord købt 50 Kr. for dyrt, naar Kursen tages i Betragtning. Naar vi deraf kan regne ud, at Statsbanerne alene paa den Konto har et Underskud paa ca. 1 Million eller over 1 Mill. Kr. om Maaneden mere, end de behøvede, tror jeg, man maa indrømme, at det er ikke nogen særlig heldig Haand, Hr. Andersen-Alstrup har haft paa dette Omraade.

Maa jeg til Slutning sige et Par Ord til det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen. Det ærede Medlem var i sin Tale i forrige Uge inde paa de mange og uberegtigede Angreb, der fra konservativ Side og konservative Blades Side blev rettet paa Arbejderklassen. Jeg skal indrømme, at der selvfølgelig i konservative Blade saa vel som i andre ofte staar Historier om Arbejderklassen, man hellere skulde undlade at fremkomme med, men hvis vi skal se paa den uberettigede Agitation, der føres overfor Arbejderklassen, tror jeg, det ærede Medlem i samme Forbindelse skulde have nævnt den usandfærdige Agitation, der føres fra modsat Side, hvordan man i Socialdemokratiets Presse altid slaar f. Eks. Gullaschbaroner i Klasse med det konservative Folkeparti. Jeg husker endvidere, hvorledes „Social-Demokraten“ her i København under Peschcke Køedt-Affæren lod Grosserer Peschcke Køedt køre op til Domhuset i sit Selvejerautomobil for at forhandle med Assessoren, medens Forholdet i Virkeligheden var det, at Peschcke Køedt ganske stille og roligt var gaaet paa sine Ben op til Domhuset. Jeg tror, man gør fejl i, saaledes som det ærede Medlem gjorde, at ville slaa nogle enkelte uberettigede Angreb op til at være Normen. Forholdet er tværtimod det, at der fra det konservative Folkepartis Side ligesom i øvrigt fra alle Retninger i vort Folk ses paa den danske Arbejderklasse, saaledes som det ogsaa Gang paa Gang har lydt fra konservativ Side under denne Finanslovbehandling, som en i det store og hele dygtig Klasse. Men det, der sætter Sindene i Bevægelse, det, der bevirker nogen Vrede, det er f. Eks. et Tilfælde som det, der er oplyst i de sidste Dage, hvor en Murarbejdsmand har faaet Understøttelse, skønt han kunde tjene et Par Kroner i Timen ved at tage Arbejde. Det er ganske klart, at noget saadant giver Anledning til Angreb, naar man ikke ogsaa fra Socialdemokratiets Side vender sig derimod.

Der er under denne Finanslovbehand-